

Kranjskem. In tam je naš predlog našel pristrčen in iskren odmev: Oglasili so se zainteresirani, ki so voljni odkupiti po zelo primerni ceni tekopar mesecev do bodoče trgatve za enkrat 800 hektolitrov dobrega kmečkega vina iz Halož, kar odgovarja približno 10 vagonom, ako se natovorijo soti po 600 do 900 litrov. — Kda: se z vinsko trgovino ne pečamo in za posredovanje ne zahtevamo nobene mešetarine, — za kar tudi nimamo koncesije, smo vzeli v svoj načrt direktno prodajo vina od pridelavcev samih t.j. vinogradnikov ter v naprej izključujemo vse vinske trgovce in — mešetarje!

Na ta način se doseže z malimi stroški večji dobiček, kar je v sedanjih denarni krizi, ko povsod primanjkuje denarja samo zato, ker ubogi vinogradnik ne more svojega pridelka spraviti v denar — že precejšnja odpomoč v siski. —

Za prvi poskus naše akcije rabimo samo 1 vagon t.j. približno 80 hektolitrov vina. Pogoji, v kolikor jih izdamo, so sledeči:

1.) To količino lahko dobavi en sam vinogradnik, ali pa dva sosedu skupaj. —

2.) Vino mora biti pristno in domače v lastnih sodih od 600 do 900 litrov vsebine.

3.) Trgovci z vinom in mešetarji so, kakor že povdarjamo izključeni od te akcije.

4.) Vsak prodajalec oz. ponudnik si mora preskrbeti od občinskega urada potrdilo, da je ponudeno vino res njegov lastni pridelek.

5.) Prodajalec bo spremljal našega kupca z vinom do namembene postaje, nakar se mu kupnina izplača na roko. — S potovanjem bo videl košček lepe domovine, kjer se je ljudem zahotelo po dobrem domačem haloškem vinu. —

Vse podrobne informacije dobite v našem uredništvu bodisi ustmeno, ali pa pismeno; vse njem s'uču se napišite z znamko za odgovor. —

Popolnoma smo prepričani, da bo naša temeljito zamišljena akcija dobro uspela.

Zadeva pa je zelo nujna, ker je na Kranjskem, kjer nima:o dobrih vin — že:ja za haloškimi zelo — velika.

Da pa ne bo kake zmote, naj na koncu še omenimo, da velja ta naš predlog samo za one naše naročnike, ki bodisi pred prodajo, bodisi po sklenjeni kupčiji plač:ao celoletno predplačilo za „Narodno Slogo“, ki p. ip. avlja svojim zveslim še druge ugodnosti, kakor zavarovanje zoper nesrečo pri delu, živini, po ognju, o kateri akciji bo mo v kratkem izdali končnoveljavna navodila.

Dr. Anton Korošec — 60-letnik.

V borbi predvojnih Slovencev, ki so bili radi raznih avstrijskih terorističnih režimov zelo redko posejani, v globi, ko se je med žvenketom orožja svetovnega klanja ustvarjala zgodovinsko nespodbitna „Majniška deklaracija“, v času, ko je po besedah pesnika-prvaka Otona Zupaničiča: „Morda pa najmlajši brat pojde za vse usod iskat“ on položil sebe celega v usodo Domovine, v razdobju kajno skega partizankega klanja, v trenutkih velikih odločitev v narodnem gospodarstvu, vžastí v zad:užništvu, v težkih dneh obupnega razkola med brati — blesí ime doktorja Antona Korošca z zlatimi črkami zapisano v zgodovino slovenskega naroda. —

Kakor vsak mož-velikan, ki ni p. p. ezal po hrbtu množice kot duhovnik najnižjega čina (kaplana) do zgodovinsko nezbrisljivih ko:it, — je bil vedno nesebičen. V raznih razdobjih svojega javnega udejstvovanja je vedno pokazal, kako visoko cení parolo: „S'aus patria: sup:ema lex esto!“ (Blaginja domovine naj bo najvišji zakon.)

Da:č smo od vsake hinavščine in svetohl:ništva, ko objavljamo te bežne ugotov:ve to možu, ki je tudi po uradnem mnenju eden najzasluženejših mož naše domovine.

Mnogo so mu podtikali, mnogo so mu nagajali, nešteto polen so mu metali pod noge in zvite zanjke nastav-

ljali... On pa je vse te spletke mirno vzel v svoj, nikomur, razun Bogu razodet račun in se ravnal pogeslu: „Prudenter agas et — respice finem“ (Ravnaj pametno in misli na konec) —

Ako so sangvinično razpoloženi mladini v njezovi s ranki kedaj n. pačno razumeli njega, ki je že pred desetletjem pre:or čí Abrahama, nes. e mo to mi kot objektivni ljudje v poštúno neodvisnem listu beležiti v račun do:gov moža, ki je bil velik takrat, ko so današnji „velikani“ bili plašne miši pred črno:olto mačko.

Iz istih razlogov so vse nadaljnje proslave 60. oble:nice prepove:ane v vsej banovini, ker so se nerazso:ni ljudje spustili v izjave in vslikke, ki niso v skladu z obstoječimi zakoni.

Dr. Anton Korošec, slovenske gore list si je v srčih vseh razso:dnih Jugoslovanov zgradil spomenik, ki je trši od bronu — „Monumentum aere perennius“ in to še za časa življenja.

Na njem ni pege korupcije, on gotovo ni v listi tistih mogotcev, ki so svoje „zarade“ znosili v inozemstvo in ni nikdar v tujini kupoval komplekse liš Nesebičen služabnikaroda iz najtežjih dni bridke predvojnne zgodovine, borec za samostojnost današnje Jugoslavije, večkratni komar državnih interesov naj kljub osebnim diferencam in nesoglasju s taktiko „njegove“ s'ranke v raznih razdobjih — živi, dokler mu je usojeno v korist Naroda in Domovine!

Dopisi.

CESTA ZLATOLIČJE-PTUJ. Od več strani smo preigli zelo žolčne pitožbe, v kako slabem stanju je cesta Maribo-Ptuj, ki je najmočnejša prometna žila Dravskega polja. Dočim se v predelu od Maibora do meje srezkega poglavstva Maribor desni breg pav pridno in sproti popravlja, je v o:močju ptuškega sreza, vlasti od Zlatoličja naprej v tako obupnem stanju, da je vožnja z avtomob-

ili prav riskirana stvar tako za lastnike avtomobilov, ki utrpíjo dnevno težke defekte (zlom vzmeti i. dr.), kakor za potnike, ki imajo pri taki vožnji zelo „pr. t eslive“ občúke. En sam avto:bus, ki vzdržuje reden promet na tej časti je en sam dan imel trikrat zlomljeno vzmet (Federbruch). Ker so motorna vozila vsestransko itak močno obdavčena in morajo njih lastniki prav globoko seči v žep tudi za ceste, pričakujemo v nastopu tujske sezone skorajšne remedure. —

Prava tolažba za živčno bolne

je moje pravkar izdano pojasnilo! V istem se razlagajo moje večletne skušnje o razlogih, vzrokih, nastanku in zdravljenju živčno bolnih. Ta evangelij zdravja pošiljamo vsakomur **popolnoma zastonj** ako isto od spodnjega naslova pismeno zahteva.

Tisoče zahvalnih pisem dokazuje nedosegljivo edini uspeh neumernega in vestrega preiskovanja za dobrobit trpečega človeštva. Kdor pripada

veliki množici živčno bolnih, kdor trpi od raztresenosti, tesnobe, oslabljenja spomina, živčnega glavobola, nespanja, želodčnih motenj, prevelike občutljivosti, bolečin v sklepih, splošni ali delni telesni oslabelosti ali od drugih brezštevilnih pojavov, **proša zahtevati mojo knjigo tolažbe!** Kdor bo isto pazljivo prečital, bo prišel do tolažljivega spoznanja, da je pot do zdravja in veselja do življenja čisto enostavna!

Ne čakajte in pišite že danes!
Zbiralno mesto pošte:
ERNST PASTERNAK
BERLIN SO
Michaelkirchplatz Nr. 13, Abt. 929.

Gozdovi so bili namah obzarjeni, pozlačeni v jutranjem solncu, samo otožno so pošumevali v vrhovih: jesen... smrt... In voda ob poti je turobno žuborela, in mlin za vasjo je žalostno ropotal, in pastir na paši je s podrhtajočim glasom ukal: jesen... smrt...

Nezmerno težko mu je bilo pi srcu, ropotali so mu dekleta, tisto lepo, prvo ljubezen, njegovo dušo vse, prav vse... Zdaj bi pa še samo rad umrl... umrl...

Zopet so ga predramili težki, zamolkli koraki. Dolga, koščena postava Matevža s Poljan se je postavila pred njega.

Hitro je si nil pesti. Toda glej! Dvoje svetlih, zelenih mačjih oči strani v njega... Stresa ga mrz.

Matevž se zasmije, prav navihano se zakrohoče in žganje puhti od njega.

„Ho, oglarjev Peter! Kako pa te je to noč stražil županov maček? Ka-a-aj?“ zopet se je prav debelo zakrohotal.

„Peter, tisto zapoj!“ in pične pesti, žipustivši ga sredi poti.

Pa men' se deklet snil',

k'je moja včasih b'lo...“

Votlo se je razlegala pesem dalje žloli po ovinku.

„Že vedo... že vedo... Konec,

konec...“ je mrmral Peter v bolečini. Pokril si je z blatnim rokavom obraz kot bi mu šlo na jok.

„Ta prokleti županov maček, da bi ga vrag!“

Z veliko blatno liso preko obraza je stopal po poti skozi gozd. In ko je stopil na domači prag, je zdrknila debela, svetla solza preko tiste blatne lise po licu.

O, kako grenka si ti solza razočaranja!

Okoli županove hiše je žvižgal tisto popoldan oster veter.

Franca je bila jako židane volje, ves-popoldan je čebljala s svojimi družicami v podstrešni kamri. Saj je bil zadnji dan pred poroko, jutri imavendar stopiti v domačo cerkev z Matevžem v življenje.

Koliko je bilo takrat dela pri županovih. Velika, hišna vrata so bila okrašena s smrečjem in papirnati rožami vpletene v zelenje.

V hiši postavljene primirne mize so čakale gostov, in jedalnice in pijačnice je bilo tudi že obilo preskrbljene. Dolgi, svatovski vozovi so stali pod kozolcem lepo okrancani. Pa tudi nevesta bo zala, devet dni in devet noči ji šivajo vaške mojškre bala.

Hitro se je nočilo tisto popoldne.

Franca se je podala v svojo kamro, šedla k oknu in premišljevala vse od kraja, ko je še ljubila oglarjevega Petra. On ni bil za njo, preveč ljubosumen in boječ. Takega moža ne sme imeti, po:eg tega še samo ubogi oglar. Tudi doma ne bi k temu nikoli privo:ili.

Za nišjeno je zrla skozi okno.

Zunaj je jel rositi dež med vetrom, be:oč zadnje liste s črnih vej.

Ovelo cvetje na njenem vrtu je prepogiba:lo glavice in se kivi:lo k tlom. Nekje doli pod oknom je glasno šumel narasli vaški potok, bolsten otrokov jok je slišati od sosedu in žerjavi so letali zopet nizko proti meglenemu obzorju.

Takrat je šel mimo Peter. Bil je videti ves zbeigan in nesrečen.

V lice kosmat, je gledal v tla in zavil s težkimi koraki proti naraslemu vaškemu potoku.

Pokri:la je z dlanjo obraz; otožno in zamo:klo ji je bilo v dno duše...

Harmonika, smeh, petje in viisk se je razlegalo drugi dan pri županovih.

Franca in Matevž s Poljan se bosta vzela. Staro in mlado se je veselilo z njima.

Samo nevesti je bilo nekako tes-

no, a potožila ni nikomur.

Ko so svatje krenili mimo županovega kozo:ca, kjer je stal nekoč oglarjev Peter na preži, je pribežal nasproti od potoka bosonog nori Jože, tleskal je z rokami in se drl s zategnjenim glasom:

„Pe-e-eter oglarjev je u-tonil!“, pa zopet in zopet je ponovil to novico.

Nevesta je prebledela, ženin se je samo v negotovosti okrenil na vozu. Zagledal je dva moža noseča Petrovo trup:lo preko polja od poloka, poleg je neusmiljeno tulila Petrova mati.

Ko je starka zagledala svate na vozeh je stekla preko vlažnih njiv na cesto.

„Ti si mi ga ubila, ti, ki si ga ogoljufala za ljubezen! O ti, ti!“ je pretila nevesti. „Ti, ki si se z drugim spečala... Ti psica negnusna, ti! Božja kazna naj te zadene! O, psica pregrešna!“ in zopet se je spustila v jok.

Godec, ki je sedel spredaj na prvem vozu, je samo debelo pljunil na cesto in nategnil harmoniko.

Ženin Matevž se je zravnal in velel voznikom pognati.

Jok, groznje in smeh, vse je utonilo v godčevi harmoniki.

Poskakajoč, bos in raztrgan je tekal za svati nori Jože...

—————